

De fleste mennesker er født nysgerrige. Vi vil gerne opdage mere og mere af verden omkring os, og vi vil gerne vide mere og mere om os selv og den verden, vi er en del af.

Af Poul Henning Bartholin, domprovst ved Aarhus Domkirke

Lærere er uddannet til at holde nysgerrigheden ved lige hos børn. Mange af os tænker derfor med taknemmelighed både på de gode lærere, vi har haft gennem tiden, og på vore forældre, der gav os mange af de skub, der skulle til hen ad vejen.

Nysgerrigheden var der altid

I landsbyen, hvor jeg voksede op, var vi altid henne og se på, når en ny familie flyttede ind. Hvem var de? Var der børn, vi kunne lege med? Det var der ofte. Sjovt var det at vænne sig til hinanden, lære nye lege, høre andre dialekter, som nogen kunne drille dem med. Jeg husker det, som om der kom et pust fra den store verden, der gjorde min barndom rigere.

Tilsvarende har jeg fået det med årene, hvor jeg har lært andre kirkelige retninger at kende og siden andre kirker og trossamfund. Nysgerrigheden driver mig til at vide, hvad de står for, hvad de tænker, hvordan deres mangfoldige ritualer er i hverdagen og i livets afgørende situationer. Siden barndommen har jeg været bevidst om, at det, vi ikke ved noget om, frygter vi mest.

»Siden barndommen har jeg været bevidst om, at det, vi ikke ved noget om, frygter vi mest.«

Samtaler om tro

I min studietid i 1970'erne var det mere eller mindre underforstået, at religionernes tid var ved at være forbi. Den antagelse viste sig ikke at holde stik. Min »helt« var sociologen Peter Berger, som inden for de seneste år har skrevet, at hans teser ikke holdt. Nej, for udviklingen tog en retning i 1990'erne efter Bill Clintons annoncering af »globaliseringen«, som få havde forudset. Selv erfarede jeg det som præst, at ikke mindst akademikere bad om samtaler og studiekredse om tro og etik. Gæstearbejderne, som de første tyrkiske arbejdere blev kaldt, fik følgeskab af andre bl.a. fra det tidligere Jugoslavien, ikke mindst da det gik i opløsning. Siden fulgte mange flygtninge og migranter, og kristendommens næsten enerådende plads blev med tiden mindre. Dermed kom også behovet for at vide noget om, hvad vore nye samfundsborgere havde af skikke, ritualer og måske tro og religion.

»Økumeniske samtaler har i hele min præstetid mødt afstandtagen fra store dele af Folkekirken. Man anklagede dem for at ville nivellere forskellene bort.«

Religionsdialog

Økumeniske samtaler har i hele min præstetid mødt afstandtagen fra store dele af folkekirken. Man anklagede dem for at ville nivellere forskellene bort. Sådan er det ikke og har ikke været. Intentionen var at skabe forståelse og fordragelighed, så mennesker af forskellig opfattelse kunne mødes og dele det, de var/er fælles om. Satte Jesus ikke mennesket højere end regler og love?

Jeg har aldrig mødt nogen, der for alvor troede, at man kunne udligne alle forskelle mellem de kristne kirker og deres forskellige teologiske grundlag og tradition. Heller aldrig nogen, der mente, at man kunne blive ét eller én kirke igen. For har man i grunden været det nogensinde? Nej, vist så.

Religionsdialog, hvor jeg har været med til det, har derfor taget udgangspunkt i, at vi gerne vil lære hinanden at kende og vide noget om, hvad der ligger vort hjerte allernærmest. Når vi ved lidt om det, kender vi den anden en smule bedre. Forstår ham eller hende og dennes skikke, ritualer, tro og opførsel bedre. Det er naturligt og i orden, at vi ikke deler opfattelser på alle områder. Men jeg har erfaret, at dialogmøder bryder fordomme ned. Dialog skaber forståelse for, at vi er fælles om grundvilkårene som mennesker.

Folkeskole og folkekirke

Folkekirken er i det daglige nødt til at arbejde med dialogmøder, fordi vi alle har en plads i samfundet. Vi må og skal tage hensyn til hinanden for at bidrage til det fælles gode samfund for alle og til det gode liv for alle. Hvad er alternativet? Ja, det tør jeg ikke tænke på, skønt alternativets grumme fortid af og til synes at stikke frem.

»Det er berigende at være med til at lære andre former for religionsudøvelse at kende. Tilmed »risikerer« man at blive klogere.«

Folkekirken bliver nødt til at beskæftige sig med borgere, der har en anden tro. Ellers kan vi ikke hjælpe dem fx på personregistreringsområdet. Her er det nødvendigt med det samarbejde, vi har med borgerservice i alle kommuner. Vi bliver også nødt til at stille kirker og andre rum til rådighed, så menigheder kan få lov til at holde møder og gudstjenester. Det er berigende at være med til at lære andre former for religionsudøvelse at kende. Tilmed »risikerer« man at blive klogere.

Folkeskolens undervisning i kristendomskundskab skal i dag også omfatte andre religioner og livstolkninger end kristendommen. Folkekirkens skoletjenester bør derfor medvirke til integration af nye borgere ved at inddrage deres religioner, skikke m.v. i sammenligning med kristendommen. Kristendommen er så stærkt rodfæstet i dette land, at vi har »råd« til både nysgerrighed og generøsitet.